

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 maja 2014 roku Sąd Rejonowy w Pabianicach, I Wydział Cywilny w sprawie o sygnaturze akt I C 1773/13 z powództwa Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. przeciwko M. S. o zapłatę zasądził od pozwanej M. S. na rzecz powoda Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. kwotę 5.718,78 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 13 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.289 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o ustalenie, iż w dniu 19 maja 2008 roku pozwana zawarła z (...) Bankiem S.A. we W. umowę pożyczki na kwotę 4.000 złotych z oprocentowaniem umownym stałym w wysokości 18% w stosunku rocznym, maksymalnie do wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Pozwana zobowiązała się spłacić pożyczkę wraz z oprocentowaniem w 36 ratach miesięcznych, zaś wymagane spłaty miały być zgodnie z określoną w umowie kolejnością zaliczane na pokrycie należności, w tym odsetek karnych. Pozwana z otrzymanej pożyczki nie dokonała spłaty całej kwoty. Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 14 grudnia 2012 roku (...) Bank S.A. przeniósł na powoda wierzytelność przysługującą mu od pozwanej. W dniu 13 czerwca 2013 roku został sporządzony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu, w których ujawniono wierzytelność w kwocie 5.718,78 złotych, przysługującą od M. S., nabytą od (...) Bank S.A. w drodze umowy z dnia 14 grudnia 2012 roku. Kwota zapisu objęła: 3.095,51 złotych z tytułu pozostałej należności głównej oraz 2.623,27 złotych z tytułu skapitalizowanych odsetek. Do chwili obecnej pozwana nie zapłaciła na rzecz powoda dochodzonej pozewem kwoty.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd I instancji zważył, iż powództwo co do zasady i wysokości jest w pełni usprawiedliwione, wskazując, iż źródłem roszczenia jest zawarta umowa pożyczki bankowej. Pozwanej został wydany przedmiot pożyczki, przez co po jej stronie powstał obowiązek zwrotu całej kwoty pieniędzy z tego tytułu. Pozwana nie zwróciła jednak całej kwoty pożyczki ani ubocznych należności, czego skutkiem było wypowiedzenie umowy przez Bank, przez co całe niespłacone zadłużenie stało się natychmiast wymagalne i pozwana miała obowiązek uregulowania całości zadłużenia. Sąd I instancji uznał, że powód w toku postępowania wykazał fakt powstania i wysokość zadłużenia pozwanej.

O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 359 § 1 k.c. w zakresie odsetek kapitałowych i art. 481 § k.c. odnośnie do odsetek jako sankcji za opóźnienie się pozwanej w spełnieniu świadczenia. O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiodła pozwana, zaskarżając je w całości. Skarżąca zarzuciła naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów statuowanej w art. 233 § 1 k.p.c. poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż powód uniósł ciężar dowodu w zakresie wartości dochodzonego roszczenia, w sytuacji gdy powód nie przedstawił rozliczenia wpłat dokonanych przez pozwaną w toku obowiązywania umowy. W konkluzji tak sformułowanego zarzutu pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Nadto pozwana wniosła o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. /apelacja – k. 79-80/

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu w postępowaniu drugoinstancyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. /odpowiedź na apelację – k. 100-102/

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własny ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny. Przy czym zaznaczyć trzeba, że wobec faktu, iż niniejsza sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym, a Sąd Okręgowy nie prowadził postępowania dowodowego, zgodnie z dyspozycją art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie wyroku w niniejszej sprawie obejmować winno jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Chybiony jest zarzut pozwanej, iż powód w toku sprawy nie zdołał udowodnić wysokości dochodzonego roszczenia. Podniesiony przez skarżącą zarzut sprowadza się w istocie do gołosłownej próby zakwestionowania ustalonej przez Sąd I instancji wysokości zadłużenia, tylko na tej podstawie, że skarżąca tę okoliczność kwestionuje. Wskazać należy, iż w procesie cywilnym obowiązuje zasada kontradiktoryjności oraz zasada rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c. w zw. z art. 230 k.p.c. i 217 k.p.c.), w myśl której to na stronie, która z określonych okoliczności wywodzi skutki prawne, spoczywa ciężar ich dowodu. W niniejszej sprawie powód na okoliczność wysokości dochodzonego roszczenia przedstawił wyciąg z własnych ksiąg rachunkowych. Bez wątplenia przedmiotowy wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda jest dokumentem prywatnym, zawiera bowiem pieczęć i treść określonego oświadczenia wiedzy, wynikającej z ksiąg rachunkowych, a także podpis określonej osoby fizycznej. Skarżąca nie zdołała natomiast skutecznie zakwestionować wynikającej z opisanego dokumentu wysokości zadłużenia, nie podważyła ani wiarygodności, ani rzetelności tego dokumentu. Pozwana kwestionując wskazaną przez powoda wysokość zadłużenia nie zdołała zaofiarować żadnych konkretnych środków dowodowych, w tym choćby potwierdzeń dokonanych spłat, czy dowodu z opinii odpowiedniego biegłego na okoliczność kontroli rachunków powoda w odniesieniu do pozwanej oraz weryfikacji poprawności wycięcia przez Fundusz dochodzonego zadłużenia. Pozwana nie wykazała, iż faktycznie spłaciła zaciągnięty kredyt w całości bądź w części, zarówno w odniesieniu do kapitału, jak i do odsetek, względnie że ustalone przez powoda zadłużenie jest niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Pozwana nie podjęła w tym zakresie w istocie żadnej inicjatywy dowodowej poza własnymi twierdzeniami negującymi obowiązek spłaty rzeczzonego zadłużenia, co wobec treści powołanego wyciągu z ksiąg rachunkowych nie mogło doprowadzić do wzruszenia zaskarżonego wyroku.

Mając powyższe na uwadze, wobec bezzasadności apelacji oraz nie ujawnienia okoliczności, które winny być uwzględnione w toku postępowania drugoinstancyjnego z urzędu, Sąd Okręgowy oddalił apelację w oparciu o art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z wyrażoną w art. 99 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik sporu zasądzając od M. S. na rzecz Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. kwotę 600 złotych. Na kwotę tę złożyło się jedynie wynagrodzenie pełnomocnika powoda w postępowaniu odwoławczym ustalone w oparciu o § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490).